

In 'Viewed' worden verschillende 'Bekende Medemblikkers' geïnterviewd. Net achter Medemblik in de wijde Wieringermeerpolder wonen vader Nico en zoon Duco de Vries met hun gezinnen onder één dak. Waar Duco via zijn werk als fotograaf de wereld heeft gezien, is Nico de ware reiziger die het steeds maar weer op zoekt: "Als je eenmaal in Afrika bent geweest, werkt het verslavend. Dat continent is zó uitdagend!"

Nico de Vries kent u wellicht als voormalig tandarts in Medemblik. Afgelopen jaar nam hij afscheid van zijn praktijk. Wel is hij nog verbonden als docent aan het Academisch Centrum Tandheelkunde Amsterdam. Zijn zoon Duco is wereldwijd bekend als portretfotograaf, binnenkort verschijnt zijn tweede boek met bijzondere foto's. Beiden voelen zich thuis temidden van de landerijen in het West-Friese.

"Ik ben een zondagkind", meent Nico, "Geboren tijdens een bombardement in 1944, wat zowel mijn moeder als ik hebben overleefd, op notabene vrijdag de 13^e. Misschien ben ik daarom altijd een idealist geweest: ik geloof in een betere wereld." Nico groeide op in een gezin met vijf kinderen in Zuid-Holland: "Mijn vader kwam uit Friesland. Toen zijn vader, mijn opa, jong overleed, namen hij en zijn broer op zeer jonge leeftijd het schapenslachterijtje over. Maar hij had een aardig stel hersens en vertrok naar het westen des lands. Hij wist uiteindelijk boven zijn werksmilieu uit te stijgen. Die gedrevenheid van hem was kenmerkend. Ik denk dat ik, maar zeker ook Duco, dat van hem hebben."

Zwervend type

Wat opa de Vries zelf had moeten ontberen, gaf hij echter wél aan zijn kinderen mee: zijn kinderen kregen de kans om 'door te leren'. Nico: "Ik ging dus naar de 'beste school van Nederland', het gymnasium in Leiden. Van de vijf kinderen zijn er drie academici." Duco valt in: "Wij waren eens op vakantie in Griekenland. Daar stond een beeld met een geschrift eronder. Mijn vader wist dat zó te vertalen voor ons. Nou, dán maak je indruk!" Nico herhaalt de woorden nogmaals; het is duidelijk dat hij zijn klassieke talen beheerst.

Maar het werd een studie tandheelkunde in Groningen. "Ik ben een zwervend type", aldus Nico, "Ik lifte al op jonge leeftijd door Europa.

Hoe ik in West-Friesland terecht kwam? Het deed me denken aan Leiden: een stad met veel lage inkomens en een dunne top. Geografisch heeft deze omgeving ook dezelfde kenmerken, het stedelijke met de polder eromheen. En veel water. Het land is met de blote handen gecreëerd, ik heb groot respect voor de boeren die het water hebben weten te verslaan. Het geeft het landschap iets onafhankelijk.

Eindeloze verhalen

En dat voor een man die meerdere keren de Sahara – "polder *summa maxima*" – heeft doorkruist: "Opstaan zonder geluid, het gevoel van alleen op de wereld zijn. Dat heb ik dáár, maar ook hier." Samen met zijn vrouw Ilona vertrok Nico, toen hun twee kinderen jonger waren, verschillende keren voor een paar maanden naar zijn geliefde continent. Duco: "Ik weet nog wel dat jullie met voorbereidingen bezig waren, dan stond er een jeep voor de deur en waren jullie plannen aan het maken. Opa en oma pasten op ons." Het reizen leverde ook eindeloze verhalen op: "Je hebt als westerling in die landen altijd teveel geld, dus er zijn wel benarde situaties geweest." Duco: "Mij trekt het dus niet om daarheen te gaan. Ik ben er geweest voor mijn werk, maar je hebt nooit een gelijkwaardige relatie met de bewoners daar." Nico: "Afgezien van een dunne laag zakkenvullers en corrupte douanebeambten wonen er zulke lieve mensen. Afrika is zó uitdagend, de wind, de zon, de geuren, de kleuren... Je vindt het nergens anders."

Springende dolfijn

Duco koos echter voor een studie in New York, ogenschijnlijk het tegenovergestelde. Al jong ontwikkelde hij een passie voor fotografie: "Op mijn achtste had ik een klein cameraatje. Laatst vond ik afdrucken terug van een bezoek aan een dolfinarium op vakantie in Menorca. 30 Keer een

Nico & Duco de Vries (woestijn)reizigers in de Wieringermeer

"Ik ben heel trots op Duco, ook al doet hij iets anders dan ik had verwacht!"

dolfijn die omhoog springt. Echt humor, want ik ga nog steeds intuïtief te werk, ik fotografeer wat ik mooi vind. Van een paar jaar later herinner ik me dat ik in zwart-wit mijn zus portretteerde." Toch is het eerder Duco's creativiteit die hem heeft gebracht waar hij nu staat. Schilderen kon hij buitengewoon goed, dus een logische stap was de Rietveld Academie: "Mijn vader vond dat ik er op z'n minst een docentopleiding bij moest doen. Daar was hij best dwingend in, hij wist wel wat goed voor me was." Nico: "Dat had te maken met een toekomstbeeld. Ik vind bijvoorbeeld ook dat wiskunde op de middelbare scholen in elk pakket moet zitten, het is elementaire stof." Duco: "Je bent altijd heel rechtlijnig geweest en je hebt nooit geschroomd dingen uit te spreken. Sommigen noemen het naïef, maar ik vind het een kracht dat je je kwetsbaar durft op te stellen." "Ik heb altijd geprobeerd om de kinderen liefde te geven én te tonen. Als voorbeeld van hoe je met elkaar omgaat, dat je dingen voor elkaar over hebt", meent Nico, "Die 'inktvlek' breidt zich dan vanzelf uit."

Durven loslaten

Als beginnend fotograaf ga je er niet vanuit dat je er later je geld mee kunt verdienen: de concurrentie is groot. "Maar ik heb een brandende ambitie", aldus Duco, "Ik ben net zo gedreven als mijn vader. Waar hij zich thuis voelde in de Sahara, was New York een uitdaging voor

mij. Dit was geen stad om al schilderend in een atelier de tijd door te brengen. Ik moest naar buiten, mensen ontmoeten, meningen vormen. Ik leerde hierdoor wat ik in de wereld belangrijk vind en waar ik sta. Mijn achtergrond helpt hierin enorm", vindt Duco, "Want wat ik naar voren wil halen in mijn portretfoto's, is hoe degene zich op dat moment voelt. Maakt niet uit of het woede, verdriet of blijdschap is. Maar dit is het moment en álles is goed. Dat moet je durven loslaten. Dat geldt ook voor mijzelf. Het heeft me jaren gekost om erop te vertrouwen dat het lukt, om niet teveel voor te bereiden. Ik schep de kaders waarbinnen mensen zichzelf kunnen laten zien."

Inmiddels fotografeerde Duco 'tout' bekend Nederland en is hij gevraagd voor Time Magazine en die Welt. "Het smaakt naar meer inderdaad!" Duco blijft echter wel scherp: "Er zijn zoveel goede fotografen, dat zie ik, ik leid ze zelf op." Maar Nico heeft een heilig vertrouwen in de kunsten van zijn zoon: "Zijn schildersachtergrond helpt enorm. Er zit dynamiek in zijn foto's. Hij weet precies wat de lichtinval voor effect heeft, hij kijkt schetsmatig. Of ik ooit had gedacht dat hij zover zou komen? Een gewetensvraag hè?! Laat ik dit zeggen: ik ben erg trots en ik vind zijn werk oprecht prachtig, ook al is zijn paadje anders gelopen dan ik had gedacht."

Duco de Vries' tweede boek 'Casper Faassen' is vanaf 21 december verkrijgbaar. Hij volgde deze jonge opkomende kunstschilder en fotografeerde hem voor een half jaar thuis, in zijn atelier in Leiden, Parijs en New York. Meer informatie verkrijgbaar via m.nu/magazine

